

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนของการผลิตตู้กตาไทยเป็นส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์ ประเมินผล และตัดสินใจว่าโครงการนั้นๆ คุ่มค่าต่อการลงทุนหรือไม่ โดยพิจารณาผลตอบแทนและความเสี่ยงจากการลงทุนนั้นมีหลายวิธี ซึ่งวิธีการวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนนั้นได้จากการศึกษาผลงานหลายๆ ท่านดังนี้

เอกพิงค์ วงษ์แก้วจันทร์ (2546) ได้ทำการศึกษาเรื่อง แนวทางการจัดการอาชีพหัตถกรรมจากกะลามะพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ ในการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดการอาชีพตลอดจนแนวทางในการประกอบอาชีพหัตถกรรมจากกะลามะพร้าวในจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้วิธีการสังเกต สัมภาษณ์และแบบสอบถามจากแหล่งข้อมูล ได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพหัตถกรรมจากกะลามะพร้าว จำนวน 3 คน เจ้าหน้าที่หน่วยงานทางภาครัฐที่ให้การสนับสนุนจำนวน 3 คน และผู้จัดจำหน่ายสินค้าจากกะลามะพร้าวจำนวน 20 คน จากนั้นนำข้อมูลมาตรวจสอบความถูกต้อง ความสอดคล้องและความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการพรรณนา

สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ความเป็นมาของอาชีพหัตถกรรมจากกะลามะพร้าว เริ่มจัดตั้งเป็นกลุ่มขึ้นครั้งแรกในระหว่างปี พ.ศ. 2533 โดยได้รับการสนับสนุนจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ภาคที่ 1 จังหวัดเชียงใหม่ อีกทั้งวัตถุดิบที่ใช้เป็นกะลามะพร้าวส่วนใหญ่จะรับซื้อจากพ่อค้าในตลาดเมืองเชียงใหม่ โดยเป็นกะลามะพร้าวจากทางภาคใต้ของประเทศ สภาพพื้นฐานของผู้ประกอบอาชีพต้องเป็นผู้ที่มีพื้นความรู้ ทักษะด้านงานช่าง มีความสนใจและความคิดสร้างสรรค์ในงานหัตถกรรมจากกะลามะพร้าว

ในด้านการจัดการผู้ประกอบอาชีพต้องมีการวางแผนในการดำเนินการจัดการอาชีพหัตถกรรมจากกะลามะพร้าว โดยแผนงานที่ใช้เป็นประจำตลอดทั้งปีในการผลิต เครื่องใช้ในครัวเรือน เครื่องประดับ เครื่องดนตรีอีกทั้งแผนงานที่ใช้ผลิตภัณฑ์ตามคำสั่งซื้อเป็นพิเศษ จำพวกของที่ระลึก ของตกแต่งบ้าน ในการกำหนดราคาผลิตภัณฑ์นั้น ผู้ประกอบอาชีพหัตถกรรมจากกะลามะพร้าวจะเป็นผู้กำหนดราคาคิดจากค่าวัสดุบวกค่าแรงงานบวกกำไรที่ต้องการ ส่วนช่องทาง

การจัดจำหน่าย สินค้าที่นิยมมากที่สุด ได้แก่ จากผู้ผลิตไปยังผู้ค้าส่ง ผู้ค้าปลีก และสุดท้ายถึงมือผู้บริโภค ผู้จัดจำหน่ายสินค้าหัตถกรรมจากกะลามะพร้าวมีความคิดเห็นว่าผลิตภัณฑ์จากกะลามะพร้าวมีความสวยงาม มีคุณภาพที่ดี และราคาไม่แพง หน่วยงานทางภาครัฐ ได้แก่ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม ภาคที่ 1 จังหวัดเชียงใหม่ องค์การบริหารส่วนตำบล พัฒนาการประจำอำเภอให้การส่งเสริมด้านการจัดการฝีมือหัตถกรรม สนับสนุนด้านวิทยากรในการฝึกอบรม ให้เงินทุนกู้ยืม จัดตลาดให้แก่ผู้ประกอบการอาชีพหัตถกรรมจากกะลามะพร้าว

2. แนวทางในการประกอบอาชีพหัตถกรรมจากกะลามะพร้าวมีลักษณะธุรกิจเป็นเจ้าของคนเดียว ผู้ประกอบอาชีพต้องมีความรู้ในอาชีพหัตถกรรมจากกะลามะพร้าว และมีทักษะพื้นฐานในด้านการผลิต มีเงินทุน มีการวางแผนการตลาดอย่างเป็นระบบ สามารถประสานความร่วมมือกับหน่วยงานทางภาครัฐในการพัฒนาการจัดการอาชีพหัตถกรรมจากกะลามะพร้าว

สายทิพย์ วงษ์คำดี (2547) ได้ทำการศึกษาเรื่องต้นทุนและผลตอบแทนจากการลงทุนการทำกระดาษตะขบป่า : กรณีศึกษากลุ่มผลิตภัณฑ์กระดาษตะขบป่า ตำบลบ้านเอื้อม อำเภอเมืองจังหวัดลำปาง โดยใช้วิธีการสังเกตและการสัมภาษณ์ประชาชน รองประธาน พนักงานบัญชี พนักงานการตลาด และคนงานของกลุ่ม โดยทำการผลิตกระดาษตะขบป่าแบบแต่ละกรรมดา ขนาด 60x80 เซนติเมตร เพียงขนาดเดียว โดยแบ่งออกเป็น 3 ผลิตภัณฑ์ คือ กระดาษตะขบป่าล้วน กระดาษตะขบป่าผสมสา และกระดาษตะขบป่าผสมใยกล้วย

ผลการศึกษาพบว่า ต้นทุนในการผลิตส่วนใหญ่เป็นต้นทุนค่าแรงงานทางตรงและวัตถุดิบทางตรง ต้นทุนต่อหน่วยของกระดาษตะขบป่าผสมสาเท่ากับ 9.14108 บาท ผสมใยกล้วยเท่ากับ 8.75251 บาท กระดาษตะขบป่าล้วนเท่ากับ 8.57743 บาท ราคาขายทั้ง 3 ผลิตภัณฑ์ขายในราคาแผ่นละ 10 บาท กำไรสุทธิของกระดาษตะขบป่าผสมสาเท่ากับ 70,611.68 บาทต่อปี กระดาษตะขบป่าผสมใยกล้วยเท่ากับ 51,668.73 บาทต่อปี กระดาษตะขบป่าล้วนเท่ากับ 18,711.54 บาท อัตรากำไรต่อต้นทุนของกระดาษตะขบป่าล้วนเท่ากับร้อยละ 15.68 กระดาษตะขบป่าผสมใยกล้วยเท่ากับร้อยละ 14.25 กระดาษตะขบป่าผสมสาเท่ากับร้อยละ 9.32 อัตรากำไรต่อค่าขายของกระดาษตะขบป่าล้วน เท่ากับร้อยละ 13.55 กระดาษตะขบป่าผสมใยกล้วยเท่ากับร้อยละ 12.47 และกระดาษตะขบป่าผสมสาเท่ากับร้อยละ 8.52 กระแสเงินสดรับสุทธิตลอดอายุของโครงการ 10 ปี ได้จากการจำหน่ายกระดาษตะขบป่าเท่ากับ 17,432,836.20 บาท มีระยะเวลาคืนทุนเท่ากับ 4 เดือน 1 วัน มูลค่าปัจจุบันสุทธิของกระแสเงินสดรับสุทธิตลอดอายุโครงการเท่ากับ 1,576,259.07 บาท อัตราผลตอบแทนถัวเฉลี่ยจากการลงทุนเท่ากับร้อยละ 21.56 อัตราผลตอบแทนถัวเฉลี่ยจากการลงทุนเท่ากับร้อยละ 308

ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีต้นทุนที่เกี่ยวข้อง

การจำแนกต้นทุนตามส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์ (ดวงมณี โกมารทัต, 2543)

ในธุรกิจที่ผลิตสินค้าจำเป็นต้องคำนวณต้นทุนผลิตภัณฑ์ (Product Cost) ไม่ว่าธุรกิจจะผลิตสินค้าในรูปลักษณะใด มีขนาดเล็กหรือใหญ่ ส่วนประกอบของต้นทุนผลิตภัณฑ์จะเหมือนกัน คือ ประกอบด้วยต้นทุนวัตถุดิบ ค่าแรง และค่าใช้จ่ายในการผลิต โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. วัตถุดิบ (Materials) คือ วัตถุดิบที่นำมาใช้เป็นส่วนประกอบที่สำคัญทำให้การผลิตนั้นสำเร็จรูป ต้นทุนวัตถุดิบแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 วัตถุดิบทางตรง (Direct Materials) หมายถึง วัตถุดิบที่นำไปใช้ในการผลิตสินค้าหรือบริการ โดยตรงสามารถคำนวณได้ง่ายว่าต้นทุนวัตถุดิบที่รวมอยู่ในการผลิตสินค้าหนึ่งหน่วยเป็นเท่าใด สำหรับการทำตุ๊กตา วัตถุดิบทางตรง ได้แก่ พอร์ซเลนที่ใช้ในการทำตุ๊กตา ฝ้ายที่นำมาตัดเย็บสำหรับแต่งให้ตุ๊กตา

1.2 วัตถุดิบทางอ้อม (Indirect Materials) หมายถึง วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้านั้น แต่ใช้เป็นจำนวนน้อย เป็นการยากที่จะทราบได้ว่าจะต้องใช้วัตถุดิบเหล่านี้ในการผลิตสินค้าหนึ่งหน่วยเท่ากับเท่าใด สำหรับการทำตุ๊กตา วัตถุดิบทางอ้อม ได้แก่ สี กาว ด้าย เชือก เป็นต้น

ในการพิจารณาว่ารายการใดเป็นวัตถุดิบทางตรงหรือทางอ้อมนั้นต้องพิจารณาปัจจัยสำคัญ 2 ประการประกอบกัน กล่าวคือ วัตถุดิบซึ่งถือว่าเป็นวัตถุดิบทางตรงนั้นจะต้องเป็นส่วนประกอบสำคัญในการผลิตสินค้าโดยตรง และสามารถคำนวณต้นทุนเข้าตัวสินค้าได้โดยง่าย ถ้าขาดปัจจัยข้อใดข้อหนึ่งแล้ว ย่อมถือว่ารายการนั้นเป็นวัตถุดิบทางอ้อม และนำรายการวัตถุดิบทางอ้อมนี้ไปแสดงไว้ในรายการค่าใช้จ่ายการผลิต ดังจะกล่าวในอันดับต่อไป

2. ค่าแรง (Labor) คือ จำนวนเงินที่กิจการจ่ายเป็นค่าตอบแทนแรงงานในการผลิตสินค้าหรือบริการ การจ่ายค่าแรงอาจจะอยู่ในรูปต่างๆ เช่น ในรูปของเงินเดือน ค่าแรงรายชั่วโมง ค่าแรงงานรายชิ้น (ตามหน่วยสินค้าที่ผลิต) หรือในรูปผลตอบแทนอื่นๆ เช่น ค่าล่วงเวลา โบนัส และเงินรางวัลจูงใจอื่นๆ โดยปกติจะแยกค่าแรงเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 ค่าแรงทางตรง (Direct Labor) คือ ค่าแรงที่ต้องเกิดขึ้นเพื่อเปลี่ยนสภาพวัตถุดิบให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป หรือเป็นค่าแรงที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้านั้นๆ โดยตรง และสามารถคำนวณต้นทุนค่าแรงที่ใช้ในการผลิตสินค้าแต่ละหน่วยได้โดยง่าย ในการทำตุ๊กตา ค่าแรงทางตรง ได้แก่

ค่าแรงของพนักงานควบคุมเครื่องจักรและเตาเผาในแผนกประกอบตัวตู้กตา ค่าแรงของคณงานในการตัดเย็บผ้าสำหรับแต่งให้ตู้กตา เป็นต้น

2.2 ค่าแรงทางอ้อม (Indirect Labor) คือ ค่าแรงที่ไม่ได้ใช้หรือไม่ได้เกี่ยวข้องกับการผลิตโดยตรง เช่น ค่าแรงหัวหน้าผู้ควบคุมงาน เงินเดือนของยาม ภารโรง เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากบุคคลเหล่านี้ไม่ได้เป็นผู้ผลิต สินค้าโดยตรงและยากที่จะติดตามรายการดังกล่าวเข้าในหน่วยที่ผลิต ทำให้ไม่สามารถคำนวณต้นทุนค่าแรงเข้าในการผลิตสินค้าได้ นิยมจัดรายการนี้ไว้ในค่าใช้จ่ายในการผลิต

3. ค่าใช้จ่ายในการผลิต หรือ โสหุ้ยการผลิต หรือ ค่าใช้จ่ายโรงงาน (Factory Overhead หรือ Manufacturing Costs) หรือหมายถึงต้นทุนทั้งหมดที่เกิดขึ้นในการผลิตสินค้าหรือบริการ ซึ่งนอกเหนือจากรายการวัตถุดิบทางตรงและค่าแรงทางตรง โดยปกติรายการต้นทุนที่รวบรวมไว้ในรายการค่าใช้จ่ายในการผลิต ได้แก่

- 3.1 วัตถุดิบทางอ้อม วัสดุโรงงาน น้ำมันหล่อลื่น ก๊าซที่ใช้ในเตาเผา
- 3.2 ค่าแรงทางอ้อม หรือเงินเดือนผู้จัดการโรงงาน พนักงานจัดซื้อ ยาม ภารโรง ผู้ควบคุมงาน
- 3.3 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการใช้สาธารณูปโภค เช่น ค่าน้ำ ค่าไฟฟ้า ค่าโทรศัพท์
- 3.4 ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการใช้อาคารสถานที่ เช่น ค่าเช่า ค่าเบี้ยประกันภัย ภาษีทรัพย์สิน
- 3.5 ต้นทุนค่าเครื่องมือเครื่องใช้เล็กๆ น้อยๆ ที่ใช้ในโรงงาน
- 3.6 ค่าเสื่อมราคาของอาคาร เครื่องจักร และอุปกรณ์ต่างๆ ในโรงงาน
- 3.7 ค่าซ่อมแซมและบำรุงรักษาสินทรัพย์ในโรงงาน
- 3.8 ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ดอื่นๆ ในโรงงาน

วิธีการในการกำหนดค่าใช้จ่ายในการผลิตคิดเข้างาน

วิธีการในการกำหนดค่าใช้จ่ายการผลิตคิดเข้างานมีวิธีการคิดอยู่หลายวิธี วิธีอัตราค่าใช้จ่ายที่นิยมใช้มี 5 วิธี ได้แก่

1. ปริมาณหน่วยผลิต (Units of Production)

เป็นวิธีที่ง่ายและสะดวกวิธีหนึ่ง เหมาะสำหรับกิจการที่ผลิตสินค้าชนิดเดียวหรือผลิตสินค้าหลายชนิดที่มีลักษณะและกรรมวิธีการผลิตคล้ายคลึงกัน เพราะการกำหนดอัตราค่าใช้จ่ายในการผลิตโดยใช้เกณฑ์จำนวนหน่วยสินค้าที่ผลิตเสร็จ อัตราค่าใช้จ่ายในการผลิตที่คำนวณได้จะเป็นอัตราค่าใช้จ่ายในการผลิตต่อหนึ่งหน่วย

$$\text{อัตราค่าใช้จ่ายในการผลิตต่อหน่วย} = \frac{\text{ค่าใช้จ่ายในการผลิตโดยประมาณ}}{\text{จำนวนหน่วยสินค้าที่ผลิตเสร็จโดยประมาณ}} \times 100$$

2. วิธีต้นทุนวัตถุดิบทางตรง (Direct Material Cost) เป็นการกำหนดอัตราค่าใช้จ่ายในการผลิตโดยใช้เกณฑ์ต้นทุนวัตถุดิบทางตรง อัตราค่าใช้จ่ายในการผลิตที่คำนวณได้โดยวิธีนี้จะเป็นร้อยละของวัตถุดิบทางตรง

$$\text{อัตราค่าใช้จ่ายในการผลิต} = \frac{\text{ค่าใช้จ่ายในการผลิตโดยประมาณ}}{\text{จำนวนหน่วยสินค้าที่ผลิตเสร็จโดยประมาณ}} \times 100$$

3. วิธีต้นทุนแรงงานทางตรง (Direct Labor Cost) เป็นการกำหนดอัตราค่าใช้จ่ายในการผลิตโดยใช้เกณฑ์ต้นทุนค่าแรงงานทางตรง เป็นวิธีที่นิยมใช้มากเพราะเป็นวิธีที่ง่ายและสะดวก เนื่องจากกิจการได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับค่าแรงและได้บันทึกไว้แล้วเป็นการประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายในการรวบรวมข้อมูลที่นำมาใช้ในการคำนวณอัตราค่าใช้จ่ายในการผลิตที่คำนวณได้จะเป็นร้อยละของค่าแรงงานทางตรง

$$\text{อัตราค่าใช้จ่ายในการผลิต} = \frac{\text{ค่าใช้จ่ายในการผลิตโดยประมาณ}}{\text{จำนวนหน่วยสินค้าที่ผลิตเสร็จโดยประมาณ}} \times 100$$

4. วิธีชั่วโมงแรงงานทางตรง (Direct Labor Hours) เป็นการกำหนดอัตราค่าใช้จ่ายในการผลิตโดยใช้เกณฑ์ชั่วโมงแรงงานทางตรง เป็นวิธีที่เหมาะสมกับกิจการที่ผลิตสินค้าที่ใช้แรงงานคนเป็นส่วนใหญ่ในการผลิตสินค้า การคำนวณอัตราค่าใช้จ่ายในการผลิตจะต้องทราบข้อมูลเกี่ยวกับชั่วโมงแรงงานทางตรง ซึ่งต้องมีการบันทึกเวลาของพนักงานโดยละเอียด ค่าใช้จ่ายในการผลิตงานชิ้นใดหรืองานของแผนกใด

$$\text{อัตราค่าใช้จ่ายในการผลิต} = \frac{\text{ค่าใช้จ่ายในการผลิตโดยประมาณ}}{\text{จำนวนหน่วยสินค้าที่ผลิตเสร็จโดยประมาณ}} \times 100$$

5. วิธีชั่วโมงเครื่องจักร (Machine Hours) เป็นการกำหนดอัตราค่าใช้จ่ายในการผลิตโดยใช้เกณฑ์ชั่วโมงเครื่องจักร เหมาะสมสำหรับกิจการที่ผลิตสินค้าที่มีเครื่องจักรจำนวนมาก

$$\text{อัตรากำลังใช้จ่ายในการผลิต} = \frac{\text{กำลังใช้จ่ายในการผลิตโดยประมาณ} \times 100}{\text{จำนวนหน่วยสินค้าที่ผลิตเสร็จโดยประมาณ}}$$

การจำแนกตามการเปลี่ยนแปลงในกิจกรรม ได้แก่ ต้นทุนผันแปร และต้นทุนคงที่ (วนิดา อธิกิจไพบูลย์, 2542)

ต้นทุนผันแปร เป็นต้นทุนที่มีการเปลี่ยนแปลงขึ้นลงตามปริมาณการผลิตทั้งนี้เนื่องจากการเกิดขึ้นของต้นทุนผันแปรต่อหน่วยจะเท่ากันทุกๆ หน่วย หรืออยู่ในลักษณะคงที่สำหรับสินค้าแต่ละหน่วย

ต้นทุนคงที่ เป็นต้นทุนที่มีจำนวนคงที่สำหรับปริมาณการผลิตจนถึงระดับหนึ่ง ภายในระดับการผลิตนั้นๆ ไม่ว่าจะผลิตมากหรือน้อย หรือไม่ผลิต ต้นทุนส่วนนี้จะคงที่เท่าเดิม ถ้าระดับการผลิตมากจะทำให้ต้นทุนเฉลี่ยต่อหน่วยต่ำ ในทางตรงกันข้ามถ้าระดับการผลิตน้อย ต้นทุนเฉลี่ยต่อหน่วยจะสูง

ทฤษฎีผลตอบแทนที่เกี่ยวข้อง

วิธีการวิเคราะห์ผลตอบแทนทั้งหมด 3 วิธี (เบญจวรรณ รักษ์สุธี, 2540) โดยแต่ละวิธีมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. **อัตรากำลังต่อต้นทุน** หมายถึง อัตราส่วนเปรียบเทียบระหว่างกำไรที่เกิดขึ้นหลังหักค่าใช้จ่ายต่างๆ และภาษีเงินได้ออกจากรายได้ของธุรกิจแล้วเทียบกับต้นทุนที่ใช้ในการผลิตทั้งสิ้น
2. **อัตรากำไรต่อค่าขาย** หมายถึง อัตราส่วนเปรียบเทียบระหว่างกำไรสุทธิกับยอดขาย กำไรสุทธิคือกำไรของธุรกิจซึ่งเกิดขึ้นหักค่าใช้จ่ายต่างๆ และภาษีเงินได้ออกจากรายได้ของธุรกิจแล้วเทียบกับยอดขาย ผลลัพธ์ที่ได้บอกให้ทราบว่าธุรกิจบริหารงานมีประสิทธิภาพเพียงใด และธุรกิจสามารถดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายเพียงใด อัตรากำไรที่ได้สูงแสดงว่ากิจการมีกำไรสูง
3. **อัตราผลตอบแทนจากการลงทุน (Return on Asset)** หมายถึง อัตราส่วนที่เกิดจากการเปรียบเทียบระหว่างกำไรที่เกิดขึ้นหลังหักค่าใช้จ่ายต่างๆ แล้วเทียบกับสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน (Non-Current Assets)

ขั้นตอนในการวิเคราะห์

ในการศึกษาการวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทน ได้กำหนดขั้นตอนการศึกษาไว้ ดังนี้

1. การประมาณผลตอบแทนและต้นทุนของโครงการ (Benefit & Cost Estimation) การประเมินโครงการจำเป็นต้องประมาณการผลตอบแทนและต้นทุนให้ชัดเจนถูกต้องเพื่อป้องกันการคำนวณผิดพลาด ซึ่งตัวแปรด้านผลตอบแทนและต้นทุนประกอบด้วย

1.1 ทางด้านผลตอบแทน (Benefit) ได้แก่ ผลตอบแทนจากการผลิตตุ๊กตาไทย

1.2 ทางด้านต้นทุน (Cost) ได้แก่ ค่าใช้จ่ายในการลงทุน
เครื่องมือและอุปกรณ์ในการผลิตตุ๊กตา ประกอบด้วย

1) เครื่องผสมดิน

2) เตาเผา

3) เครื่องพ่นสี (Airbrath)

4) แบบพิมพ์

5) เครื่องอัดขึ้นรูปหน้า

6) จักร

7) ฟู่กัน

8) กุ้งในลอน

9) ฟองน้ำ

10) กรรไกร

11) ฝ้อน

12) ปืนกาว

13) เข็ม

ค่าใช้จ่ายในการผลิต ประกอบด้วย

ต้นทุนวัตถุดิบ

1) เชือก

2) สี

3) ฝ้าย

4) ด้าย

5) ไม้

6) พลาสติก

- 7) ป้ายชื่อ
- 8) ลูกปัด
- 9) นุ่น
- 10) ฝอยมะพร้าว
- 11) สำลี

ค่าแรงงานในการผลิตตุ๊กตา

ค่าเครื่องมือและอุปกรณ์ในการผลิตตุ๊กตาดัดจำหน่าย

2. ศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนจากการลงทุน การวิเคราะห์ทางสถิติ ดังนี้

2.1 ต้นทุนในการผลิตตุ๊กตา จำนวนได้จาก

วัตถุดิบทางตรง + ค่าแรงงานทางตรง + ค่าใช้จ่ายในการผลิตผันแปร

2.2 ต้นทุนในการผลิตตุ๊กตาต่อตัว จำนวนได้จาก

ต้นทุนในการผลิตตุ๊กตา

ปริมาณการผลิตตุ๊กตา

3. ผลตอบแทนจากการผลิตตุ๊กตา ผู้ศึกษาใช้หลักการวิเคราะห์ 3 วิธี ดังนี้

3.1 อัตรากำไรต่อต้นทุน หมายถึง อัตราส่วนเปรียบเทียบระหว่างกำไรที่เกิดขึ้นหลังหักค่าใช้จ่ายต่างๆ และภาษีเงินได้ออกจากรายได้ของธุรกิจแล้วเทียบกับต้นทุนที่ใช้ในการผลิตทั้งสิ้น

3.2 อัตรากำไรต่อค่าขาย หมายถึง อัตราส่วนเปรียบเทียบระหว่างกำไรสุทธิกับยอดขาย กำไรสุทธิคือกำไรของธุรกิจซึ่งเกิดขึ้นหลังหักค่าใช้จ่ายต่างๆ และภาษีเงินได้ออกจากรายได้ของธุรกิจแล้วเทียบกับยอดขาย ผลลัพธ์ที่ได้บอกให้ทราบว่าธุรกิจบริหารงานมีประสิทธิภาพเพียงใด และธุรกิจสามารถดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายเพียงใด อัตราส่วนที่ได้สูงแสดงว่ากิจการมีกำไรสูง

3.3 อัตราผลตอบแทนจากการลงทุน (Return on Asset) หมายถึง อัตราส่วนที่เกิดจากการเปรียบเทียบระหว่างกำไรที่เกิดขึ้นหลังหักค่าใช้จ่ายต่างๆ แล้วเทียบกับสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน (Non-Current Assets)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงต้นทุนและผลตอบแทนการผลิตตุ๊กตา : กรณีศึกษาศูนย์ผลิตตุ๊กตาเชียงใหม่ บ้านดงจีเหล็ก ตำบลมะขามหลวง อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ เก็บข้อมูลจากแหล่งปฐมภูมิ (Primary Source of Data) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ใช้การสัมภาษณ์ (Interview) ประธานศูนย์ผลิตตุ๊กตาเชียงใหม่ พนักงานการตลาด

หัวหน้าโรงงาน และคนงานทำตุ๊กตาจำนวน 10 คน เป็นการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (Depth Interviews) ซึ่งมีลักษณะเป็นการสัมภาษณ์แบบกว้างๆ ผู้สัมภาษณ์ถามหลายๆ คำถาม แบบไม่มีโครงสร้างและใช้การสังเกตการณ์จากการทำงานของคนงานในแต่ละฝ่าย เพื่อให้เกิดความมั่นใจในความถูกต้องของข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

จากนั้นทำการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Method) โดยใช้ตารางเพื่ออธิบายสภาพทั่วไปในการผลิตตุ๊กตา ปริมาณการผลิต ระดับราคา เครื่องมือและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิต นอกจากนี้ข้อมูลในแหล่งทุติยภูมิ (Secondary Method) ได้จากการค้นคว้าข้อมูลเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการผลิตตุ๊กตา และสินค้าหัตถกรรม ข้อมูลจากวารสาร สิ่งพิมพ์ รายงาน เว็บไซต์ และข้อมูลจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง